

Volume apărute:

Ciclul Winnetou

1. Winnetou vol 1- Omul preeriilor
2. Winnetou vol 2- Detectiv
3. Winnetou vol 3- Testamentul
  4. Old Surehand
  5. Secretul lui Old Surehand
  6. Secretul țigăncii
  7. Insula giuvaerelor

Ciclul Satan și iscariotul

1. Capcana (Cetatea de stâncă)
2. Omul cu 12 degete
3. Răzbunarea

Ciclul În țara leului de argint

1. Leul răzbunării

În pregătire:

Ciclul În țara leului de argint

2. La Turnul Babel
3. Sub aripa morții
4. Prăbușirea
5. Cacealmaua (Prințul petrolului)
6. Testamentul incașului
7. Caiman (Căpitanul Caiman + Surcouf corsarul)
8. Corcitura (Mustangul negru)

Karl May

LEUL RĂZBUNĂRII

Autor: Karl May

Titlu original: Im Reiche des silbernen Löwen -1

Titlu: Leul răzbnării

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-702-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAY, KARL

Leul răzbnării / Karl May. - București : Dexon, 2018
ISBN 978-973-701-702-4

821.112.2

Capitolul 1 Cei doi Năsoși

Marea majoritate a cititorilor mei îl cunosc pe Winnetou, căpetenia apașilor, cel mai nobil dintre indieni, cel mai bun și credincios prieten din câți am avut. Ei știu totodată împrejurările în care a murit. A fost lovit de un glonț în piept, în cursul luptei ce s-a desfășurat cu indienii sioux-ogellallași, în adâncul craterului din munții Hancock, murind puțin mai târziu în brațele mele. I-am transportat trupul neînsuflețit în munții Ventre și l-am îngropat acolo, în valea râului Metsur. Mi-a revenit mie misiunea tristă să mă îndrept călare înspre sud, pentru a le duce apașilor dureroasa veste că cea mai mare căpetenie și cel mai vestit conducător al poporului lor nu mai este în viață.

A fost un drum de care nici astăzi n-aș vrea să-mi aduc aminte. Moartea lui Winnetou a constituit o lovitură atât de năprasnică pentru mine, încât pot spune că de atunci am devenit alt om. Dacă înaintea eram mai totdeauna vesel și plin de încredere în propriile mele puteri, acum nu mai eram în stare nici măcar să schițez un cât de vag surâs, părăsindu-mă orice poftă de viață. Preferam să rămân mai tot timpul singur și ocoleam orice întâlnire cu vreo ființă omenească. Atunci când, în cursul drumurilor mele, eram obligat de împrejurări să mă opresc la vreun fort sau la o așezare, o făceam cât mai scurt și plecam cât mai repede mai departe.

Ce e drept, oamenii cu care mă întâlneam nu aveau față de mine un comportament care m-ar fi îmbiat să mai întârzi în tovărășia lor; nu, chiar dimpotrivă, îmi acordau o atât de mică atenție, de parcă nici n-aș fi existat pentru ei, căci atunci când plecam sau treceam pe lângă ei nu-mi adresau nici măcar un salut. De fapt, dacă mă gândesc bine, cauza acestei purtări neprietenoase se datora, în primul rând, aspectului meu exterior.

Mă dusesem cu Winnetou în munții Hancock pentru a elibera niște imigranți care fuseseră capturați de siouxii-ogellallași. Am reușit în acțiunea noastră, dar am plătit-o nespun de scump prin moartea lui Winnetou. După ce l-am îngropat pe neprețuitul meu prieten, o parte din imigranții albi eliberați s-au hotărât să rămână în valea râului Metsur și să întemeieze aici o așezare. I-am ajutat în această acțiune și așa s-a făcut ca drumul meu spre apași să înceapă cu întârziere.

Între timp, hainele mele de vânător s-au deteriorat în așa măsură, că a trebuit să le înlocuiesc; dar, deoarece în regiunea Vestului Sălbatic, în

care mă aflam, nu existau magazine din care să pot cumpăra haine, am fost bucuros atunci când unul dintre imigranți mi-a oferit un, „costum“ confecționat de el dintr-o pânză albastră, țesută, croită și cusută după priceperea lui. Vă puteți închipui cam cum arăta noua mea îmbrăcăminte, fără nici o linie: pantalonii atârnav ca două burlane prinse unul de altul, vesta era ca un sac mai mic, iar haina ca un sac mai lung, prevăzut cu mâneci. Întrucât acest „ansamblu“ fusese inițial croit pentru o persoană de o altă talie, vă puteți imagina cât de bine mi se potrivea. Semănam cu orice altceva decât cu un *westman*, adăugându-se la toate acestea, bineînțeles și purtarea mea de acum, de om neprietenos și chiar respingător.

În vreo două săptămâni ajunsesem în apropierea Nord-Canadianului. Călăream într-o prerie largă, netedă, în care se întâlnea, ici-colo, câte un pâlcc de arbori și de tufişuri. Această împrejurare mă obliga să fiu foarte atent, căci eram permanent expus la o întâlnire neașteptată, care putea fi și dușmănoasă, ținând seama că umblau zvonuri despre faptul că pe aici, până unde se întindea terenul de vânătoare al comanșilor, s-ar fi produs niște tulburări și ar fi avut loc agitații periculoase.

Era pe la vremea prânzului când am ajuns la un pârâu a cărui apă limpede parcă te îmbia la odihnă. Aici am ales un loc de unde puteam vedea până departe. Am descălecat, lăsând calul să pască în voie și, după ce am sorbit cu nesăț din apa rece a pârâului, m-am întins la umbra unui copac.

Să tot fi trecut un sfert de ceas de când leneveam așa, când zării doi călăreți. Erau albi, așa că n-aveam nici un motiv să mă neliniștesc. Apăruseră din aceeași direcție de unde venisem și eu. Umblau pe urmele mele, pe care le examinau, după cum mi se părea mie, cu mare atenție.

Erau călare pe catări și îmbrăcăminte lor era absolut identică. Când se apropiară, am băgat de seamă că nu numai hainele le erau la fel, ci și chipurile. Oricine i-ar fi văzut îi lua drept frați, ba poate chiar gemeni.

Înalti și slabi ca niște prăjini, ai fi zis că au răbdat multă vreme de foame. Chipurile lor și felul cum se țineau pe catări dovedeau însă că oamenii aceștia nu duseseră lipsă de hrană. După cum spuneam, erau unul aidoma celuilalt până și la statură; îi deosebea doar o cicatrice pe care unul din ei o avea de-a curmezișul obrazului stâng.

Nu s-ar fi putut zice că îi înzestraseră Dumnezeu cu prea multă frumusețe, fiindcă aveau niște nasuri... dar ce nasuri! Pot susține fără teama de a fi contrazis de cineva cum că asemenea nasuri nu mai existau în Statele Unite. Ca să-ți poți da seama de mărimea, forma și culoarea lor, ar trebui mai întâi să le vezi, căci de închipuit nu se poate. Și ce e mai ciudat, erau și ele aidoma unul cu altul.

Cu toate acestea nu i-ai fi putut numi urâți. Fețele lor, rase, aveau o expresie de bunătațe, care te câștiga de la prima vedere. Un zâmbet de îngăduință le flutura mereu pe buze și ochii lor albaștri, cu privirea aeră, îți inspirau încredere.

Erau îmbrăcați în haine cenușii, pe cap purtau un fel de căciuli de biber și în picioare aveau ghete groase de box, cu șireturi. Pe umeri le atârna câte o pătură, care le servea și de manta.

La brâu aveau revolvere și pumnale, iar în spate carabine cu țeava lungă.

Eu nu-i văzusem încă până atunci, dar auzisem de ei și știam cine sunt, așa că era cu neputință să mă înșel. Veșnic nedespărțiți, unde era unul, nu lipsea nici celălalt. Numele lor adevărat nu-l știa nimeni. Din pricina nasurilor enorme, cu care adulmecau ca niște câini de vânătoare, fuseseră porecliți „Năsoșii“. Jim era cel cu cicatricea de pe obraz, iar celălalt Tim.

După cum vedem, până și numele li se asemănau. Chiar și catării lor aveau nume asemănătoare: pe al lui Jim îl chema — adică o chema Polly, fiindcă era de sex feminin, ca și tovarășa ei, iar pe celălalt Molly.

Dacă starea mea sufletească mi-ar fi îngăduit, aș fi fost bucuros să mă alătur lor, dar îmi murise un bun prieten, cu care trecusem ani îndelungați prin bune și rele, fiind încă amărât de pierderea lui.

Erau amândoi oameni tare de ispravă și foarte simpatici și nu m-aș fi dat nici acum înapoi să facem o bucată de drum împreună, dacă am fi avut aceeași direcție.

Nu văzură nici calul meu, pitit într-un tufiș, nici pe mine, fiindcă iarba era aici, lângă malul pârâului, foarte înaltă. Cu ochii ațintiți la urme, se apropiau din ce în ce, până ce ajunseră numai la douăzeci de pași de locul unde stăteam eu. Nu se putea să nu bage acum de seamă că urmele se sfârșeau brusc. Își opriră catării și cel cu tăietura pe obraz strigă mirat:

— Ce dracu', uite că au dispărut urmele! Ce zici, Tim?

— *Yes*, răspunse celălalt. Unde să fie individul?

— O fi zburat în aer.

— Singur nu putea, trebuia să-l sufle cineva și nu văd pe nimeni.

— Aha, uite urme de copite care duc în dosul tufei. Să știi că acolo s-a ascuns.

— Nu. Îndreaptă-ți ochii blagosloviți încoace. Aici a descălecat și a pornit spre pârâu unde...

Își întrerupse vorba, cercetă cu privirea urmele pașilor mei până la locul unde mă aflam, apoi adăugă:

— Ei drace! Stă lungit în iarbă fără habar, ca și când n-ar fi existând prin Vestul ăsta sălbatic praf de pușcă și pumnale. Se odihnește după

masă ca la el acasă pe divan, parcă n-ar fi dincolo de Mississippi, unde comanșii mișună ca lupii flămânzi după pradă. Hai să-l țrezim.

Își îndreptară catării spre mine. Mă uitam la ei cu ochii deschiși și înțeleseseră cu nu dormeam.

— *Good day*, străinule, spuse cel cu tăietura pe obraz. Ce om nescotit ești dumneata! Lași niște urme vizibile cale de-o poștă și te întinzi în iarbă ca acasă, fără să te gândești că te-ar putea vedea vreun indian care să-ți facă la repezeală de petrecanie. Nu pari să fii unul de-ai noștri, după cum se vede. Un om al Vestului ar fi procedat altfel.

Și fiindcă tăceam, urmă:

— Ei, așa e că nu găsești ce să-mi răspunzi?

— Ba da, dar nu vroiam să te contrazic.

— Zău? Tare așa vrea să știu cum m-ai putea contrazice.

— Crezi într-adevăr că dacă mi-ar descoperi urma vreunui indian i-ar fi așa de lesne să-mi facă de petrecanie, după cum zici?

— Oho și încă cum!

— Te înșeli. L-aș vedea venind și nici n-ar ști de unde l-a nimerit glonțul meu. Chiar și dumneavoastră, acum; așa e că abia când ați fost la câțiva pași de mine ați putut să mă vedeți? Aș fi avut de zece ori, nu o dată ocazia să vă culc la pământ.

Jim se uită încremenit la Tim și-i zise dând din cap:

— Are dreptate, nu e așa, Tim? Vorbește ca din carte, măcar că nu-l prea arată fața să fie ceva de capul lui. Ar fi putut să ne „curețe“ lesne dacă ar fi existat vreo dușmănie între noi, adică — adăugă el apăsător — dacă ar fi vreun om de-al Vestului.

— *Yes*. Dar nu e, răspunse Tim privind-mă cu oarecare milă. O fi vreun străin rătăcit.

— Se cunoaște. Să-l luăm sub aripa noastră și să-l scoatem la liman. Nu i-ar merge defel bine să cadă în mâinile comanșilor. Deocamdată să descălecăm și să ne odihnim și noi nițel la umbră.

Se așezară amândoi lângă mine și Tim zise cu un aer protector, ca unul ce se adresează cuiva care are nevoie de ajutorul lui:

— Nu te superi, nu e așa, că o să-ți ținem nițel tovarășie?

— Preria e a tuturor, domnule, am răspuns eu.

— Bravo! Ar crede cineva că nici nu te sinchisești de oameni ca noi, care ți-ar putea da vreun sfat ori ajutor la nevoie.

— Mulțumesc, dar n-am trebuință nici de sfat și nici de ajutor.

— Nu? mă întrebă el, încruntându-se. Cum adică, nu te-ai rătăcit?

— Nu.

— Hm! Ciudat, foarte ciudat... Pun rămășag catărul meu pentru un țap că nu ești vânător. De unde ești dumneata, domnule?

— Din Germania.

— Aha, un neamț, zii?! Se cunoaște și după față și după îmbrăcă-minte. Nu te superi dacă te întreb cum te cheamă și ce vânt te aduce pe meleagurile astea?

— De ce să mă supăr? Dar fiindcă dumneavoastră ați venit după mine, am dreptul să aflu mai întâi cum vă cheamă.

— Uite, frate! Omul ăsta ține la formalități, după cum văd. Bine, pentru că am venit după dumneata, cum zici, o să-ți spunem că suntem niște vânători adevărați nu haimanale ca ăștia care cutreieră acum pre-riile și pun în primejdie viața oamenilor cinstiți. Parcă ziceai că vrei să știi cine suntem noi. Numele nostru adevărat n-are nici o importanță, porecla însă ne-o cunoaște toată lumea. Ni se zice „Cei doi năsoși“ din pricina nasurilor noastre pe care le vezi și dumneata ce respectabile sunt. De, porecla nu ne prea măgulește, dar ce să-i faci, ne-am deprins și nu ne mai pasă. Acu' știi cine și ce suntem și socot că o să ne răspunzi la întrebare.

— Cu plăcere, zisei eu. Mai întâi trebuie să știți că nu sunt o „haimana“, după cum spuneai adineauri, ci un adevărat cutreierător al Vestului și vânător ca și dumneavoastră. Și cum mă cheamă? Numele meu adevărat nu-i important, fiindcă toată lumea îmi zice Old Shatterhand¹.

Jim Năsosul sări drept în picioare și strigă:

— Old Shatterhand? Nu mai spune! Atunci avem deosebita cinste să cunoaștem pe marele, vestitul...

— Ei așa! Nu te lăsa prostit, băiatule! Îi curmă fratele său vorba. Ia te uită bine la el. Țista și Old Shatterhand! Parc-ai avea orbul găinilor.

Jim îi ascultă sfatul, apoi zise dezamăgit:

— *Well*, ai dreptate, frate Tim. Omul ăsta nu poate să fie Old Shatterhand. Unde-mi sunt ochii!

— Credeți ori nu, n-am ce vă face, așa e după cum vă spun, răspunsei eu dând din umeri cu nepăsare.

— *Pshaw!* râse celălalt. Nu ești dumneata Old Shatterhand, cum nu sunt eu popă. Știu eu mai bine cine ești.

— Da? Cine?

— Un glumeț care vrea să ne ducă de nas fiindcă îl vede așa de mare. Dar degeaba. Mă uluiseși adineauri când am auzit numele de Old Shatterhand și uitasem că pe ăsta îl cunosc.

— Așa! Îl cunoști zici?

— Da. L-am văzut o dată în Fort Clark pe Missouri.

¹ Mâna care zdrobește (N.red.).

— În Fort Clark? Habar n-am că a fost pe acolo!

— Te cred. Sunt sigur că pe Old Shatterhand nu-l cunoști decât după nume. Să-ți spun eu cum e: Un om înalt și lat în spete, cu o barbă neagră corb, până la brâu. A căpătat într-o luptă cu indienii o lovitură de secure în frunte a cărei urmă se vede și acum.

— O lovitură de secure? Un om înalt și voinic cu o barbă mare neagră? Hm! Să știți că v-a păcălit cineva, domnule Năsos, căci acela despre care vorbești dumneata e un vânător — adică puitor de capcane — pe care-l cheamă Stoke, de loc din Jowa și se dădea drept Old Shatterhand, care i-a vârat mințile în cap.

— Adică de dumneata! Ia spune-mi și mie cum s-a întâmplat asta, domnule?

— Foarte simplu. Mă dusesem la Fort Randall ca să-mi cumpăr niște praf de pușcă. Într-o cârciumă, Stoke stătea la o masă cu mai mulți inși, care îl ascultau cu gura căscată și se lăuda cu isprăvile lui Old Shatterhand. L-am întrebat dacă e într-adevăr drept cine se dă și când mi-a răspuns umflându-se în pene că da i-am spus verde în față că minte și că eu sunt singurul care am dreptul să port porecla asta. M-a făcut mincinos. I-am dat atunci dovada că spun adevărul.

— Ce fel de dovadă?

— L-am pocnit cu pumnul în creștet și a căzut grămadă la pământ.

— Arată-mi, rogu-te și mie pumnul dumitale.

— Poftim.

Îi întinse pumnul. Îl luă în mâinile sale, îl cercetă pe toate părțile, pe urmă zise râzând:

— Mare glumeț ești! Parcă e mâna mătușii Ana, Dumnezeu s-o ierte! M-a plesnit ea adesea peste față când eram copil, dar n-am căzut niciodată grămadă, măcar că eram un țânc numai de-o șchioapă. Și zici că mânuța asta de femeie doboară un om?

— Dacă vreau eu, nu se mai trezește în vecii vecilor.

— *Well!* Fii bun și arată-mi și mie cum faci. Aș vrea să știu și eu o dată cum ți-e când ai murit.

— Lasă că mai ai vreme.

— Atunci măcar leșinat, fiindcă n-am leșinat în viața mea. Trebuie să fie foarte plăcut.

— Vezi că la dumneata ar fi nevoie de două lovituri, răsai eu.

— Pentru ce?

— Una pentru cap și alta pentru nas.

— Aha, așa! Mare pișicher ești! Vrei să scapi cu o glumă. Dacă ai fi Old Shatterhand cu adevărat, m-ai fi și pocnit până acum căci, după cât știu, omul ăsta nu prea îngăduie să te îndoiești de el.

— Cu alte cuvinte să-l faci mincinos. Ai fost însă drăguț și mi-ai spus-o pe ocolite, de aceea nu mă lasă inima să-ți fac pe plac.

— Alt pretext! Știi, poate, ce fel de arme are Old Shatterhand?

— Da. O pușcă și o carabină.

Trebuie să adaug că din pricina ploii care căzuse peste noapte îmi băgasem pușca mea cu tragere lungă în tocul ei de pânză, Jim arată spre ea și întrebă zâmbind:

— Nu cumva vei fi vrând să spui că rabla aia de colo e pușca lui Old Shatterhand?

— Firește!

— Și jucărioara astălaltă, carabina?

— Da.

— Atunci arată-mi-le și mie.

— Celălalt Old Shatterhand pe care l-ai întâlnit la Fort Clark ți le-a arătat pe ale lui?

— Nu. Cum era să îndrăznesc să-i cer așa ceva!

— Mie însă îndrăznești să-mi ceri. Le avea la el?

— Nu știu. Nici nu era nevoie. Ți-am spus doar că era adevăratul Old Shatterhand: Pălărie cu marginile, late, surtuc și cămașă din piele de căprioară, pantaloni de piele și cizme cu carâmbii înalți până peste genunchi. Ți-am spus și că era portul lui Old Shatterhand. Dar uită-te la dumneata! Pălăria e singurul lucru care se potrivește unui vânător sau unui cutreierător al Vestului. Și apoi, Old Shatterhand nici nu se află acum prin ținutul ăsta.

— Da? Unde e?

— În munții Ventre.

— Ești sigur.

— Foarte sigur. Nu știi, pesemne, ce s-a petrecut acolo. Auzit-ai dumneata de Winnetou?

— Căpetenia apașilor? Ce e cu el?

— Mort! Siouxii l-au împușcat în munții Hancock și Old Shatterhand îi urmărește ca să răzbune moartea prietenului său. Să-ți spun eu: unul nu o să-i scape. Old Shatterhand nu e omul care să verse sânge omenesc pentru orice fleac, dar de data asta nu o să se lase până ce nu i-o stârpi pe toți de pe fața pământului. Ei, tot mai susții că ești Old Shatterhand?

— Mai mult ca oricând!

— Atunci povestește-ne și nouă ce s-a petrecut în munții Hancock.

— Mi-ajunge ce am pătit și nu-mi place să mai și vorbesc despre nenorocirea asta.

— *Well!* Alt pretext! Știi ce, omule? Îmi placi și pace! Ori ești cam într-o ureche și se cere să te luăm sub scutul nostru ca să nu te crezi

mâine-poimâine sultanul sau împăratul Chinei, ori îți place să glumești și te potrivești de minune cu noi. Dacă avem același drum, să-l facem împreună.

— Zău? Vreți să-mi faceți cinstea asta?

— Cinste ori nu, suntem oameni de petrecere. De unde vii?

— Din munții Ventre.

— *Well!* Bun răspuns! Și unde te duci?

— La apași.

— Pe dracu'! Ce cauți acolo?

— Să le duc vestea morții lui Winnetou.

— După cum văd, nu te lași de glume. Dar chiar dacă ai avea intenția asta, ai face drumul degeaba fiindcă apașii trebuie să fi aflat până acum despre moartea căpeteniei lor.

— Așa e. Nu m-am putut duce însă mai curând fiindcă am fost împiedicat de alte treburi. Totuși trebuie s-o aflu de la un martor care a fost de față.

— Care a fost de față! Ții morțiș să te credem cine nu ești. Dar nu face nimic. Dacă vrei să ne însoțești, ne faci plăcere. Noi avem de gând să trecem Canadianul și de acolo să urcăm până la Santa Fé. Ei, ce zici?

— Bine, merg și eu cu dumneavoastră.

— *Well!* S-a făcut! Dar să ne înțelegem asupra unui lucru: cum să-ți spunem?

— Old Shatterhand.

— Să nu ne ceri una ca asta. Cu numele ăsta nu se glumește. Spune-ne, rogu-te, alt nume.

— Dacă așa mă cheamă...

— Atunci ne silești să-ți dăm noi unul. Zici că ești neamț. Te botezăm Germanul.

— Fie!

— Tu ce zici, Tim?

— Spune-i cum vrei, eu n-am nimic împotriva.

— Așadar, domnule German, mergi cu noi. Dar știi ce vrea să zică ăsta?

— Mare lucru n-o fi.

— Oho și încă mare de tot! Va trebui să trecem prin ținuturile comanșilor care s-au răzvrătit iar împotriva albilor. Ei spun că au fost înșelați la niște furnituri. Poate că or fi având dreptate. Dacă ne prind, dracul ne-a luat!

— Să nu fim proști și să nu ne lăsăm prinși.

— *Well!* Ai dreptate. Să sperăm că ești destul de deștept ca să nu te lași prins. Acu', după ce ne-am odihnit, putem pleca. Du-te de-ți adu calul, domnule.

— Nu e nevoie, vine el singur.

Scosei un șuierat și din tufiș se ivi armăsarul meu. Când îl văzură ce doi Năsoși, rămaseră câteva momente cu gura căscată, apoi Jim strigă entuziasmat:

— Halal de așa cal! De unde-l ai, omule?

— Mi l-a dăruit Winnetou.

— Ia tacă-ți gura! Un astfel de cal dat în dar! E prea de tot! Știi ce? O să-ți spun verde în față ce gândesc. Un astfel de cal la unul ca dumneata cam dă de bănuț. Numai de nu ne-am întâlni cu acela de la care l-ai furat; ar putea să ne dea în judecată și să ne trimită de-a dreptul la spânzurătoare.

— Fii fără grijă, domnule Năsos. Eu nu sunt hoț de cai. Că e al meu, se cunoaște din faptul că vine când îl chem.

— Hm! Zău dacă știu ce să mai cred... Cine are un armăsar ca ăsta nu poate fi o haimana, dar un adevărat om al Vestului nu se îmbracă în cărpe de astea de stambă ca dumneata. Nu te pricepi defel...

— Tot ce se poate. Nu-ți mai frământa degeaba mintea cu ghicitoarea asta că dezlegarea o să vină de la sine.

— Cât mai curând — dacă se poate, domnule German. Te luam drept un glumeț, calul ăsta m-a pus însă pe gânduri. Noroc că te arată chipul să fii om cinstit și avem încredere în dumneata. Acu' incalecă și să plecăm.

Dacă la început întâlnirea asta nu mă supăraseră, acum însă mă bucuram chiar de ea și mă amuza. Acești doi Năsoși nu vroiau să creadă nici în ruptul capului că sunt Old Shatterhand. Îi cam zăpăcise Stoke acela și îmbrăcămintea mea de acum. Mă luaseră întâi drept un om pus pe glume, apoi cam țicnit și acum mă bănuiau că aș fi hoț de cai. Făceam haz în sinea mea și când pornirăm la drum mă prefăcui că nu prea știu să mă țin pe cal. Lucrul acesta le întărea bănuiala că nu e lucru curat cu mine și-și schimbau în șoaptă părerile între ei. Băgai de seamă că nu mă slăbeau o clipă din ochi.

Ar fi fost de ajuns să le arăt carabina ca să le dovedesc imediat că eu sunt într-adevăr, dar îi lăsam într-adins în nesiguranța asta. Mi se păru în cele din urmă că se căiesc pentru imprudența de a mă lua cu ei.

Spre seară făcurăm popas la marginea unei păduri. Se înțelege că din pricina comanșilor se cerea să rămână cineva de veghe și le zisei să hotărâm schimbul. Îmi spuseră însă că pot dormi liniștit toată noaptea, fiindcă au ei grijă de asta. Bănuiala lor creștea deci.

În alte împrejurări, n-aș fi lăsat să se obosească numai ei și i-aș fi lămurit pe dată cum stau lucrurile, dar eram foarte obosit, căci nu dormisem mai deloc în ultimele nopți; de aceea eram chiar mulțumit că mă voi putea odihni nițel.